

Ukas pasient

– en students betraktninger

Så var det ikke den såre halsen, de vage influensasymptomene vi skulle snakke om i dag. Jeg spurte om det gikk greit å være på jobben om dagen, med den influensaen? Da kom de, uten forvarsel. Tårene.

VI SATT EN STUND. Sa ingenting. Lot tiden gå. Jeg hadde gjort det eneste jeg hadde lært om tårer; hentet papir. Et grovt tørkepapir, kommunal sort. Vi var bare mennesker igjen.

Jeg husker ikke hvem som begynte, hvordan det begynte. Det spiller ingen rolle. Noe måtte ut, noe nølende. Som når en lomviunge må hoppe ut fra fuglefjellet, rett på sjøen. Uten å kunne fly. Det er nå eller aldri.

LANGE ARBEIDSDAGER, stort arbeidspress, følelsen av å ikke strekke til, ikke være flink nok. Ikke få nok ressurser til å utføre pålagte arbeidsoppgaver. Konflikter på jobb. Mellom ledelse og arbeidstakere. Mellom kollegaer. Mobbing, skjult, åpent. Dette må du klare, takler du ikke dette hører du ikke hjemme her. Karrierejag, spisealbuer – hvor ble det samarbeidet av? Er det for mye å be om en tilrettelagt arbeidsstasjon? Ikke fast jobb, jobbe på prosjekt etter prosjekt. Får jeg neste prosjekt? Ingen mulighet til å kunne si i fra. Hierarkiet har

ikke dødd ut. Aldri hjemme til planlagt tid. Kundene, ikke glem kundene. Ikke stille spørsmål, bare utføre, slik dine forgjengere har gjort. Prestisje, ikke stolthet og ydmykhet.

Tomhet. Eller er det kaos overmalt med tomhet? Det er uansett tomt. Det går ikke mer.

VI ER MENNESKER. Jeg sykmelder. En liten stund. Jeg vet en sykmelding ikke ordner opp på jobb, forandrer et system. Men kanskje gir den krefter til å kjempe videre? Gå videre?

Jeg tror den første uka var en lettelse. En enorm lettelse. Å gradvis kunne puste fritt. Få tankene tilbake. Pusse fjærene. Bli sett, hørt, forstått. Uten at det var «tvilen som kom meg til gode». Bli trodd.

Den andre uka gikk med til TV. Matprogram, dokumentarer om 2. verdenskrig, et par sesonger med M.A.S.H. Endelig prøve ut den matoppskriften.

Den tredje uka var en skam. Nederlag. Udugelighet. Nedverdiggende. Ingen stolt-

het. Verdiløs. Ord man bil fortrolig med. Fjærene blir skitne igjen.

Jeg vet ikke hvordan denne historien ender. Den kan jo ende godt. En liten pause. Kreftene, pågangsmotet, sexlysten kom tilbake. Ekteskapet reddet. Oppgjør med sjefen, tilpasset kontorstol (det skulle bare mangle!), fast jobb, hjemme til middag flere dager i uka. Ny giv på jobb, åpenhet og samarbeid mellom kollegaer, fornøyde kunder.

Eller depresjon, selvforakt. Fysisk syk. Større skam. En ringdans vanskelig å bryte. En byrde for samfunnet. En kostnad for samfunnet.

JEG HAR LÆRT at noen ganger er det nok å være meg. Det er et verktøy i seg selv å være medmenneske. Lytte, forstå. Ikke gjøre forskjell på hvem man tror, og ikke tror på. Hjelp forsiktig, bare være der. Når noen har tatt mot til seg og hoppet i fra fuglefjellet. Da skal jeg være der (med mykere papir, med mer bagasje til å hjelpe).

Ukas pasient er delvis fiktiv. Sammen satt av mange jeg har møtt. Kanskje en ingeniør? En advokat? Butikkansatt? Kanskje er det meg? Som turnus- eller assistentlege på et sykehus om få år?

STINE SKOGLUND

